

Petr Hampl: Co ukázal experiment na Maláčové a Zaorálkovi. Je v politice mnoho takovýchto těžkých schizofreniků?

- CZ24 News | 3. července 2021

ČESKO: Experimentů na voličích máme docela dost. Od takových docela malých až test, co se stane, když do evropských měst nastěhujete tisíce militantních džihádistů

A k nim další statisíce zmatených lidí z blízkého východu, kteří jsou kulturně nekompatibilní, a o jejichž „integraci“ pečují místní buňky muslimského bratrstva, islámského státu a radikálních mešit řízených ze Saudské Arábie, Kataru a Turecka, píše v komentáři Petr Hampl.

Brzy budeme svědky dalšího experimentu. Evropský Zelený úředník nám umožní pozorovat, co se stane, když uvrhnete masy lidí do bídy, zdrazíte jim energie i zboží každodenní potřeby, zlikvidujete místní zemědělství i místní podnikání, a ještě na ně budete dohlížet, aby si snad nevypěstovali potraviny sami. Jaký to bude mít dopad na sociální strukturu společnosti? Jak to změní politické poměry?

Neméně zajímavé by byly experimenty prováděné na členech politické třídy. Co kdybyste vzali nějakého úspěšného politicky korektního politika a přenesli do opačného prostředí? Dokázal by se stát militantním národovcem? Nebo islámským fundamentalistou? Jak rychle? Jaké podněty by potřeboval?

Malý kousek takového experimentu jsme viděli v debatě nad sborníkem Budoucnost levice bez liberalismu. Dva editoři sborníku (Ilona Švihlíková a Petr Drulák) jsou výrazné osobnosti, nemají problém mít silné názory a dokážou vytvořit nekorektní atmosféru. Proti nim organizátoři posadili Janu Maláčovou a Lubomíra Zaorálka, celoživotní přesvědčené globalisty a přívržence radikální anticivilizační levice. To platí zvláště o Janě Maláčové, i když na reklamních fotografiích působí poněkud jinak. Celá debata je ke shlédnutí zde.

Švihlíková a Drulák rozehráli situaci výborně. Mluvili jasně, jednoznačně a tak, že se jen obtížně hledaly námitky. Vlastně jen nerozumím, proč své myšlenky označovali za „levicové“. Stejně dobře by se daly označit jako rozumné, logické, lidové či národní.

Profesor Drulák připomněl, že národní stát je základním garantem demokracie. Že národní stát je v současné době ohrožován „alternativními aktéry“, kterými jsou nadnárodní

korporace, nadnárodní úřady, nevládky a nezávislé úřady, kdy byrokracie rozhoduje sama. Připomněl i otázku tajných služeb. Pokud nemá vláda své zpravodajské služby pod kontrolou, začnou zpravodajské služby kontrolovat vládu. A na závěr rozstřílel Zelený nový úděl.

Následovala kanonáda docentky Švihlíkové. Nevolení aktéři parazitují na státu, obcházejí demokratický proces, a vynucují si svoje vlastní politiku.

Brilantním postřehem se dotkla i „žebříčků konkurenceschopnosti států.“ Měl jsem na toto téma cosi rozepsáno, ale Ilona Švihlíková to vyjádřila přesněji. Jde o to, že ještě někdy v 70. letech se „konkurenceschopnost ekonomiky“ neřešila. Šlo o to, jestli národní hospodářství dokáže vyrábět a pěstovat tolik, aby to obyvatelstvu zajistilo slušnou úroveň. A jestli někde se někde jinde daří ještě lépe, proč by to mělo vadit? Dnes jsme v situaci neustálého srovnávání. Hospodářská politika se nehodnotí primárně podle dopadů na obyvatelstvo, ale podle toho, nakolik přispívá k ziskům nadnárodních korporací. Některé státy přispívají hodně, a jsou chváleny, jiné přispívají málo, a jsou kritizovány. Čím hůře se zachází s pracujícími, tím je stát konkurenceschopnější. Ilona Švihlíková v této souvislosti připomněla pojem „závod ke dnu.“

Levice brala globalizaci jako přírodní zákon. Jako něco, čemu se musí podřídit, pokračovala nemilosrdně Švihlíková. A rovnou zmínila také, že ještě mnohem horší než čerpání dotací je situace, kdy nestátní aktéři určují zákony a politické poměry. Nešetřila ani neziskovky, které přispívají k „likvidaci demokracie“ a výslovně zmínila Člověka v tísní. Epidemie ale podle Švihlíkové naštěstí ukázala, že státy dokážou zavírat hranice, razantně zasahovat do ekonomiky a kontrolovat strategické sektory. Je to jen ideologie, která jim brání tak jednat.

Kdyby to všechno řekl třeba nějaký veřejný nepřítel typu Hampla (nebo třeba profesora Kellera, který je rychle vytlačován do podobného postavení), mohli by solidní politici reagovat předepsanými frázemi o extrémistovi, šovinistovi, islamofobovi atd. Jenže Švihlíková i Drulák jsou pořád ještě vážené autority, s akademickými tituly, blízcí sociální demokracii.

Co teď? Myši vyrazí do bludiště. Jak budou reagovat?

Reakce obou ministrů byla fascinující. Stačilo pár minut, a pokrokoví politici, co celý život hájí práva pseudomenšin, liberálních umělců, „závazky vůči spojencům“ a „vděčnost vůči EU“, byli úplně jinde.

Ministr Zaorálek přednesl strhující řeč o pseudointelektuálech, kteří mluví o pracujících, ale ve skutečnosti obyčejnými lidmi pohrdají. Tvrdě kritizoval intelektuálský pocit nadřazenosti. Kdybyste tu řeč četli na papíře, mysleli byste, že pochází od představitele SPD.

To ale nebylo nic proti ministryni Maláčové. Zejména, když Ilona Švihlíková prohlásila za naprosto nepřijatelné, aby byly disentanční názory umlčovány tím, že jsou mluvčí označováni za xenofoby, fašisty a extrémisty. Maláčová reagovala tím, že jí to prý taky „strašně vadí“. Člověk by skoro čekal, že se omluví všem, kdo byli s její podporou vyštípáni za to, že nejsou dost genderově korektní. Že požádá kolegu Hamáčka, aby přestal blbnout s tou předsudečnou nenávistí. A že až Hamplovi zase zakážou besedu, půjčí mu zasedačku na ministerstvu.

A možná by to i udělala, kdyby v tom prostředí byla dost dlouho. Jenže nebude. Na schůzce Aspen Institutu a při jednání v Bruselu se bude stejně snadno přizpůsobovat něčemu úplně jinému.

Nejzajímavější je na tom ta snadnost. Žádný nátlak. Žádné vyhrožování. Žádné úkolování tajnými společenstvy. Stačí pár minut v jiném prostředí. Mozek vycvičený k dokonalé flexibilitě dokáže bleskově odpovídat na otázky typu: Co se ode mě očekává? Co mám říkat? Co si mám myslet? A zasahuje to i emoce. Umím si představit, že by paní Maláčová dokázala cítit rozhořčení nad tím, že byl Martinu Konvičkovi zrušen facebookový profil.

Je to samozřejmě jen částečná ukázka. Nevíme, jak by ti stejní lidé jednali v jiných situacích. A také vidíme ty nejlepší z nejlepších. Vidíme ty, kteří se dokázali prošplhat až na vrchol, zatímco ti méně obratní zůstali na úrovni sekčních šéfů nebo projektových manažerů v neziskovkách. Mimochodem,

není to jen otázka levice. Vladimíru Dlouhému se v době jeho ministrování přezdívalo „pan flexibilní.“
A kam to dotáhl.

Škoda, že nemůžeme říci, že by z této ohromující schopnosti vyplývalo cokoliv pozitivního pro naši zemi.

Autor: Petr Hampl

Zdroj: prvnizpravy